

Vášej zvaná maraton. Stal se ze mě Čech, říká Carlo Capalbo po třiceti letech života v Praze

„Kdybychom se setkali v Itálii, dali bychom si někde kávu, ale když to bylo v Česku, šli jsme na pivo.“
Zavzpomínal v rozhovoru pro Deník sedmašedesátiletý Carlo Capalbo, zakladatel pražského maratonu.

MILAN NOVOTNÝ

V divokých devadesátkách objevil Prahu tisíce cizinců. Jedním z nich byl v roce 1993 i Carlo Capalbo, neapolský rodák a v té době manažer softwarové firmy. Nebyť toho, že za ním jednou dorazil kamarád a zároveň olympijský vítěz v maratonu Gelindo Bordin, zřejmě by česká metropole dnes neměla svétové proslulý závod.

Rozhovor

Nápad se zrodil pěkně po česku – v hospodě. „Kdybychom se setkali v Itálii, dali bychom si někde kávu, ale když to bylo v Česku, šli jsme na pivo“, zavzpomínal v rozhovoru pro Deník sedmašedesátiletý Carlo Capalbo, zakladatel pražského maratonu a předseda organizačního výboru společnosti Run-Czech, která ho pořádá.

V neděli 4. května se ve stověžaté Praze poběží jubilejní třicátý ročník závodu na trase 42,195 kilometru, který patří mezi silniční běhy s nejvyšší známkou kvality Elite Label od Světové atletiky. V jeho čele stojí typický jihoevropan. Prošedivý a temperamenitý elegán s celkem vizionářské stále střídědem pozornosti. Neposedí, je hlučný a skoro pořád gestikuluje rukama.

Jak se zrodil nápad uspořádat v Praze městský maraton? Ze vzpomínek se pomalu stává legenda...

Seděl jsem v Kosiřích v hospodě Na Cibulce a mluvil o všem možném. Při třetím pivu se mě Gelindo zeptal, proč v Praze neuspořádám maraton? Netušil jsem, jak na to, ale začal jsem o tom uvažovat. Jako dobrý nápad se ukázala návštěva u výtvalcecké legendy Emilia Zátopky a jeho neméně báječné ženy Dany v jejich domě v Troji. To stálo za to. Nejenže jsme si při posezení na zahradě vyslechl jejich užasné historky, ale i proto, že jsme se zdrželi čtyři hodiny a neustávalo jen u kávy s babovkou. Končilo se moravskou hruškovici. (usmívá se) Hlavní však bylo, že se takovým osobostem nápad na uspořádání maratonu začal mluvit.

Od počátečních kroků se odvíjela spousta strategických rozhodnutí. O co šlo, aby se v roce 1995 mohl uskutečnit první ročník?

Začátky nebyly jednoduché. Musel jsem přesvědčit běžce, pražskou veřejnost i politiku, že Praha takovou akci potřebuje. Asi jsem vypadal jako blázen, ale nenechal jsem se odradit. Narazil

FANATIK do výtvalostních běhů Carlo Capalbo. Foto: Ivana Roháčková

isem na vstřícné funkcionáře Českého atletického svazu, velkou zásluhu má tehdejší pražský primátor Jan Koukal. Primátor se však měnil, jeden mi říkal: Carlo, bylo by moc pěkný, aby maratonci v Praze překonali světový rekord. Další měli jiné představy.

Z maratonu se v Praze stala tradice, jak ho přijímají Pražané?

Vím z výzkumu, že hodně lidí z Prahy i, kudy trasa maratonu převážně vede, začalo běhat. Inspiroují se velkým závodem a i když všichni nastoupí na start, chápou, že maraton je pro město prospěšný. Důležitější jsou i doprovodné rodinné běhy. Naším cílem je připravit nádhernou trať, aby mohli všichni předvést skvělé výkony. A my proto, abychom vytvořili výjimečnou běžecskou událost, děláme maximum.

Časem jste organizované běhání pod značkou Run-Czech rozšířili do dalších měst. Co bylo motivem?

Zatímco v Praze běží maraton deset tisíc výtvalců a pětmaraton šestnáct tisíc, na největších světových maratonech, jako jsou Londýn, Berlín, Boston nebo New

York to jsou desetitisíce. Toho se v pražských ulicích s dlažebními kostkami a tramvajovými kolejemi nedá dosáhnout. Tím jsme limitovaní a s tím prostě nehneme. Padesát tisíc jako v New Yorku nebo v Londýně Praha nikdy nepřekoná. Jenže celé Česko v součtu účastníků závodů pod hlavičkou RunCzech má sílu to dokázat. Když se k pražským běhům přidají pultmaratony v Karlových Varech, Českých Budějovicích, Olomouci, Ústí nad Labem a závod v Liberci udělá to sto tisíc. A mně vůbec nevadí, že je to součet ze šesti měst. (usmívá se)

Libí se vám označení, že jste svým způsobem rozdělal Česko?

Běhání je dobré hlavně kvůli zdraví. Vidím to jako cestu k ideálnímu způsobu života. Když člověk sportuje, je méně nemocný. Lidem defacto pomáháme, protože ten, kdo běhá, vede lepší život. Nepřijímá se, nepije moc alkoholu a nepotřebuje cigarety. Proto je pohyb tak důležitý. Jsem pyšný, že za třicet let na našich akcích běželo

půlručního milionu lidí. To je fantastický úspěch. Jednak český, ale i osobní pro mě. Důležitý je také charitativní přínos, kdy běžci startují ve prospěch charitativních organizací a nadací.

Váš tým dokázal za tři dekady přilákat na start slavné šampiony jako Halle Gebre-selassie, Stefano Baldini, Paul Tergat, Moses Tannu, Antonio Pinto a další. Jak se vám to daří?

Zkraje to bylo dost těžké. Nebyli jsme velká firma, ale vždycky jsem měl štěstí na bezvadné spolupracovníky, kteří se maratonu obětovali. Všichni jsme táhli za jeden provaz. Pořád se snažme, abychom přilákali s něčím novým. K tomu patří spousta energie, emocií a entuziasmu.

Co to obnáší organizovat tak velkou akci?

Lidé, co ji připravují, se musí pro věc nadchnout. Nešio si udělat volno na Velikonoce, když se za dva týdny běží maraton. Pořád je co zařizovat a vylepšovat. Na

sváteční pondělí se normálně pracovalo. Maratonem žijeme celý rok. Je to o vašní k běhání.

Když jsme zmínili slavné maratony, jaké postavení má mezi nimi ten pražský?

Každý z nich má nějaké nej. New York je nejvyšší, Londýn nejslavnější, Boston nejstarší, Berlín nejrychlejší... Ale běžci považují kvůli historickým památkám a vltavským mostům maraton v Praze za nejkrásnější.

Mluvíte o úspěších, ale zastihla vás za třicet let krize, kdy jste si nebyl jistý, jestli dál pořádnete maratonskou káru?

Takové období přišlo po pandemii koronaviru. V letech 2020 a 2021 se maraton vůbec neběžel a restart nebyl snadný. Do toho přišla válka a inflace. Společnost byla vystrašená, lidé byli ve stresu, zavírali se doma, přestali běhat, firmy se chovaly opatrně. Návrat byl pozvolný, proto se začínalo ztěžka.

Na co naopak rád vzpomínáte?

Už je to nějaký rok, ale jednou mi přišel dopis asi od dvanactileté dívky. Pane prezidente, moji rodiče byli rozvedeni, každý bydlel jin-

de. Ale začali spolu běhat, pak startovali v pražském maratonu a vrátili se k sobě. Moc vám za to děkuji... Takový příběh hovoří za všechno. Dodalo mi to velkou porci energie.

- **Sobota 20. září:** 1/2Maraton Ústí nad Labem
- **Sobota 5. října:** Liberec Trail Run
- *1/2Maraton Praha se koná 5. dubna

- **Neděle 4. května:** Maraton Praha
- **Sobota 4. května:** 1/2Maraton Karlův Vary
- **Sobota 31. května:** 1/2Maraton České Budějovice
- **Sobota 14. června:** 1/2Maraton Olomouc
- **Sobota 6. září:** Grand Prix (10 km), Běh pro ženy (5 km)

Orien Maraton Praha není jen sportovní akcí. Pořádající organizace RunCzech přispívá díky velkému počtu běžců z ciziny i do české ekonomiky. Jak si v tomto ohledu stojíte?

Podle předpokladů by to letos mělo přinést zhruba 250 milionů korun, což je víc než před rokem, kdy se ekonomický přínos vyšplhal na 224 milionů. Na základě metodologie Czech Tourism přijíždí na závody do Prahy velké množství běhajících turistů (letos má být cizinců víc než polovina – pozn. red). A ti se v metropoli se svými blízkými mi obvykle několik dní zdrží. Musí se někde ubytovat, někde se stravovat, rádi navštěvují pražské památky, a to všechno generuje zisk.

V Praze žijete tři desetiletí. Jak vám za ty roky Česká republika přirostla k srdci?

Adresu mám italskou. Bydlím v Miláně, ale minimálně sedmdesát procent z roku jsem tady. Praha je pro mě domov. Je nádherná a je jedním z nejlepších měst na světě. Stal se země Čechoital, skoro Čech. Když jsem začal s organizováním maratonu, říkalo se o mně, že jsem bláznivý Ital. Ted slyším, že jsem bláznivý Čech. (směje se)

Třicet let uteklo jako voda, přemýšlíte o odchodu do důchodu?

Je mi sedmašedesát. Ještě bych z toho čtěl dva nebo tři roky vydržet. To mi bude sedmdesát, a pak asi přijde nejlepší čas, aby po mně RunCzech někdo převzal. Mám kolem sebe šikovné lidi, nějaký mladý muž, nebo žena budou v mé práci pokračovat. Ale není to normální práce, jako když v sedm ráno přijdete do kanceláře je to výzva a poslán. Kvůli organizování tak báječného závodu je třeba mít srdce na správném místě.